

Forbud, som have fundet Udtryk i Ændringsforslag Nr. 3, betegne en væsentlig Forbedring af Forslaget, men det afbøder langt fra alle de uheldige Forhold, der ville opstaa, hvis Bestemmelsen i § 1, 1ste Stk., faar Lovskraft i den Skikkelse, hvori den er optagen i Lovforslaget og tiltraadt af Udvalgets Flertal. Man giver Kommunerne Lov til eller i hvert Fald, en Fortrinsret til at benytte Materiale, som findes paa den tørre Strandbred. Jeg indser ikke, hvorfor man foretrækker Kommunerne frem for andre, hvorfor de skulle have større Tilladelse til at hente Materiale fra Forstranden end de Beboere, som have private Veje at vedligeholde. Der er mange Steder rundt omkring, hvor langt fra alle Veje ere optagne som Biveje. Mange af Beboerne maa, foruden at være med til at vedligeholde de offentlige Veje, tillige vedligeholde deres private Veje, og det er i Reglen saadanne, hvis Boliger ere daarligst beliggende, ogsom have de længste Veje til alle de Steder, hvor de skulle hen. Jeg kender mange Steder, hvor saadanne Folk have været vante til at hente deres Vejfyld ved Strandbredden. De kunne ikke, hvis Lovforslaget vedtages saaledes, som Udvalgets Flertal foreslaar, faa samme Ret som Kommunerne, og dette, finder jeg, er ubilligt. Folk maa heller ikke under visse Forhold, naar der er nedlagt Forbud mod at bortføre visse Sorter af Materiale, f. Eks. Sand fra Forstranden, hvis Lovforslaget vedtages, køre ned og hente maaske kun et enkelt Læs Sand om Aaret, som de skulle benytte til deres Husholdning. Ja, hvis en Ejer henter Sand hjem og blot bortgiver en lille Del deraf, f. Eks. til sin Husmand, kan han falde ind under Lovens Straf. Naar der er nedlagt Forbud mod at borttage Materiale fra denne Mands egen Strandbred, maa han vel tage til eget Brug, men han maa hverken sælge eller bortgive noget til andre. Bortgiver han blot en Skæppe Sand til sin Husmand, og en vil melde ham — og alle Overtrædelser af denne Lov forfølges jo som offentlige Politisager —, vil efter min Mening vedkommende Underdommer ikke kunne andet end idømme ham en Bøde, som efter Loven mindst er 20 Kr. og i Gentagelsestilfælde kan stige helt op til 2,000 Kr. Jeg synes, det er en lidt for drastisk Bestemmelse. Grunden til, at man særlig vil give Kommunerne en Fortrinsret til at faa Tilladelse til at bortføre Materiale fra den Strandbred, der i øvrigt er fredet, maa jo være, at Kommunen er en stor Forbruger, og den kan det

nok tillades, men de mindre Forbrugere kan man ikke give den samme Tilladelse.

Der er fremdeles en Bestemmelse i § 1, jeg har været opmærksom paa. Der staar i 2det Stykke af § 1, at Kystkommissionen kan skønne over, hvorvidt og i hvilket Omfang Forbudet kan anses for nødvendigt. Men naar der i 3die Stykke bliver Tale om Strandbredden — den Strandbred, som er vedkommende Kystejerns private Ejendom —, kan Kystkommissionen ikke skønne over, hvorvidt og i hvilket Omfang man skal inddrage Strandbredden under Forbudet. Nej, der staar i 3die Stykke, at naar Forbudet er „anset for nødvendigt“ — der kræves ikke en Gang, at det skal være nedlagt, men det, forudsætter jeg, er Meningen — omfatter det tillige de tilsvarende Strækninger af den udyrkede og for Græsvækst blottede Strandbred. Jeg vilde anse det for meget heldigt for at faa et godt Resultat af Loven, at Kystkommissionen, eventuelt Overlandvæsenskommisionen, ogsaa faar Lov til at afgive sit Skøn i saa Henseende. Naar man vil uden videre overføre et Forbud, der gælder for Forstranden, til ogsaa at gælde Strandbredden, vil man i mangfoldige Tilfælde ikke opnaa det, man tilsigter ud paa Forstranden. Det kan være, at der maaske ikke findes en eneste Sten, men at der er Sandrevler, Sandgrund. Naar der nedlægges Forbud mod at borttage Sand fra Forstranden, maa man heller ikke tage det Sand, som bliver skyllet op paa Strandbredden. Det Sand, som bliver liggende paa Forstranden, er i Reglen dækket af et Stenlag, men Sandet paa Strandbredden ligger løst og er letbevægeligt, saa at det, naar det bliver tørt, kan bevæges af Vinden. Dette Sand yder ingen Beskyttelse for Strandbredden. Der burde derfor gives Tilladelse til at tage dette løse Sand, som for Resten ikke bruges i noget stort Omfang. Men det kan blive til Gene for ikke faa, hvis de ikke have Lov til at benytte det. Der kan godt findes Sten paa Forstranden, medens der er Sand paa Strandbredden, og det kan ogsaa være omvendt. Var det da ikke rigtigt at overlade til disse sagskyndige Kystkommissioner at bestemme, i hvilke Tilfælde og da i hvilket Omfang man bør frede paa vedkommende Strandbred? Forholdene ved vore Kyster ere saa forskelligartede, at man ikke selv ved at anvende den største Omhu kan lave Regler, der passe for alle vore Kyststrækninger.

Man bør desuden være noget varsom